

Bartha József
1954 – 1958

Nagy megtiszteltetésnek tartom és szerencsének is egyben, hogy a tájékoztatóban megírt szempontok alapján, megírhatom emlékeimet a volt iskolámról, a Lówyról, 54 év múltával.

Nagyon sokat gondolkoztam, hogy hogyan fogjak hozzá a dolgozat megírásához, és már előre tudtam, hogy ez azért lesz nagy feladat, mert a rengeteg emlék, ami bennem azóta is él, melyre mindig szeretettel gondolok vissza, röviden nem fogalmazható meg.

Az iskolát, a műhelyt, a kollégiumot, a tanárokat, a személyzetet, Vácot, mint várost, a Duna partot, a korzót, soha nem fogom elfelejteni; és eddig is és ezután is csak a jót és a szépet mondtam és mondok minden fórumon és családi körben is.

Az osztály és iskolatársaimmal, kollégistákkal, nagyon jó volt a kapcsolatom és ma is az. Két fővel egy életre szóló barátságot kötöttem.

Minden tanáromat, műhelyoktatómat, a kollégium dolgozóit, (Marika nénitől – Sándor bácsiig) elfogadtam, úgy tiszteltem és tiszteltem a mai napig, mint különböző egyéniségeket, akik adták úgy az emberi magatartásukat, mint szakmai felkészültségüket ahhoz, hogy a középfokú ismeretek birtokába juthassunk, és emberi magatartásukból tanulhassunk.

Tanáraink többsége, csak közel 10 évvel volt idősebb nálunk; - erre már azóta jöttem rá – s a fiatalos lendületük, szemléletük, a felkészültségük, a jó pedagógiai érzékük, türelmük és akarásuk, együttesen járultak hozzá ahhoz, hogy tudtak velünk együtt dolgozni, és mi is elfogadtuk őket.

Az iskolából, a középfokú ismereten túl, magammal hoztam azt a nagyon fontos szemléletet, hogy az általam készített munka, engem is minősít. Ezt kiegészítettem azzal az életfilozófiámmal, hogy a magatartásom, a cselekedetem is legyen példamutató és következetes, hogy másoktól ugyanezt megkövetelhessem.

A kollégiumi közösséget nagyon szerettem, sokat tanultam ott is, hogy mit szabad és mit nem; viselkedésforma, egymáshoz való alkalmazkodás, mások megbecsülése és elfogadása.

Mindig éhesek voltunk, mint fejlődésben lévő kamaszok. Ezt úgy oldottuk meg, hogy megosztottuk egymással az otthonról hozottakat. Ha ez elfogyott, a folyosón lévő szekrények kinyíltak, és ott mindig találtunk utánpótlást.

Törpe feszültséget vezettünk azok ágyába, akik takarodó után értek haza. Ezzel ijedtséget és derültséget okoztunk egymásnak.

Csillagrúgással (az alvó illető lábujjai közé papírcsíkot húztunk, és meggyújtottuk) büntettük azokat, akik valamilyen okból kilógtak a sorból.

A kollégiumi klub szoba emlékei, a tánctanulás, a sakkozás. Befejeztetése az ügyeletes sakkmester tanár Újvári István segítségével.

Velem fordult elő, hogy kapuzárás után a belső udvaron keresztül jöttem haza (az előre kinyitott ablakon keresztül), de közeledett a vihar, és az ügyeletes tanár jött ellenőrizni a nyílászárókat, és amikor engem is megtapintott az ablakmélyedésben, kissé meglepődött és a szobámba zavart, de más következménye nem lett.

Szabadidőmben egy kis zsebpénzhez jutás érdekében gyakran dolgoztam a MEZŐKER-nél, a TŰZÉP-nél és Sándor bácsi segítségével, esetenként harangoztunk a Nagytemplomban.

Sok minden történt még, amit hitelesen feleleveníteni nehéz, és sok oldal kellene a leírásához; de az emlékek végig kísérték az életemet és a mai napig élnek az emlékezetemben.

Osztályfőnökünk – Újvári tanár úr – segítségével a közösséggé formálás, az együttérzés, az együvé tartozás alapelveit tanultuk meg. Gesztenyegyűjtés, tanári felügyelet mellett ötórai tea délután, közös mozi látogatás, villám dolgozat helyesírási ismereteink ellenőrzésére, zenei ismereteinkkel kapcsolatosan vetélkedő szervezése, szimultán játszott az osztályal.

Tóth Gizella tanárnő pedagógiai érzékét dicséri, hogy amikor a tanulásunkkal és magatartásunkkal nem volt kifogás, óránként 10-10 percet irodalmi témájú könyvből, felolvasással töltöttünk.

Tanáraim, oktatóim felkészültsége, oktató – nevelő tevékenysége és az a felismerés és követelmény, hogy állandóan képezni és fejleszteni kell ismereteimet (vizsgaköteles tanfolyamokon, és iskolákban, valamint autodidakta módon), segített ahhoz, hogy életem során bizalommal voltak irányomban és különböző tisztségekkel bíztak meg és választottak be.

40 éves koromig tanultam a leírt módokon, és szereztem több felsőfokú szakképesítést és főiskolai végzettséget.

20 évig voltam tagja a Hazafias Népfront Bizottságnak, 5 évig az elnökségnek. A városban végzett társadalmi munkám elismeréséért Gödöllő város javaslatára a Pest Megyei Tanács, „Kiváló Társadalmi Munkás” kitüntetésben részesített.

„Arany fokozatú véradó” voltam, a munkahelyemen többször kaptam „Kiváló Dolgozó”-i kitüntetést. Nyugdíjba vonulásom alkalmából a Közlekedési Minisztériumtól a „Szakma Kiváló Dolgozója” kitüntetésben részesültem.

Saját magam választottam, hogy betanított gépi munkásként kezdtem, és 27 éves koromtól különböző vezetői beosztásokban dolgoztam. Az utolsó 26 évben osztályvezető, majd igazgató helyettesi beosztásban.

Mindig közösségi ember voltam, ma is közös képviselője és alapítója vagyok saját társasházunknak.

A Pest Megyei Bíróságon, mint ülnök igyekszem segíteni az igazságszolgáltatás munkáját, valamint egy BF-en munkaügyi tanácsadó vagyok.

Összességében és tömören az iskola, a műhely, a kollégium, a tanárok szakmai felkészültsége, oktató-nevelő tevékenysége, közösségi szellemre való nevelése, példamutató emberi magatartásuk, jó alapot szolgáltatnak arra, hogy az életem és munkásságom során elérhettem azt, amit elértem.

Szeretném javasolni a szerkesztő bizottságnak, hogy Újvári István tanár urat kiemelten szerepeltessék az emlékkönyvben, és ha lehetséges, valamilyen kiemelkedő elismerésben részesítsék.

Az általam leírtakon túl is vannak olyan érdemei, melyekkel (az iskola volt az első és egyetlen munkahelye, innen ment nyugdíjba), és a napjainkig tartó tevékenységével, tudományos munkásságával, (szakmai publikációk, matematikai versenyek szervezése), rászolgált egy kiemelkedő elismerésre.

Ha a leírtakból valamit hasznosítani tudnak, azt örömmel veszem tudomásul.